pag. 684.

ta käänd kurdistanta jissje jo es näe pööl kedäsi rohkemp rahvast, kui ahjo kunno pääl istuje üle wäigine meheksne. kes jo wägemiste pärrä ommi peränoffi päiwi ilman elöf. jeft temä hinje ja habema olli jo nii walge kalli, kui rabaolu linu. kolga, ne küsje jis timalt kohes ja ka kullo tütreksne kääde. kas wahest ka jüja wöit mõnes sõnaksis jöädä. wet ta üttles wanaksele, ma ei tiija efiki kohes ma lä, ehk kohes ma ok jaanu, muutsen olen ennem jüja jokkunu, ja jüft ei tiija muijale koheki minnä. kui jinnä tagasi seft olen tulnu. — Jis üttel wanaksene hää lotsesene minne mõtsa, ja korja jöölt puid. minne üttle mulle jaanu, jeft mo wanu ikko ei wõeja ärä ramehunu, ninu mudadunü, ja jaanu ulesi mulle nõije parembi rohi mao pääl. — jis läts temä küll mõtsa puid otsma, ja jai üttle nõije kunsere mano. ninu üttel seft ma küll puid wahest ja. ne lun ommaka wäega kiiwa, küll palaje neeka, kui ma ennem pääle tule neile ala tees. — ja jis korjas ta nii kuid tugewa kühmä tõmmes. nui ne panna mano, ja pand ahjo küttämä — ninu kui lun ahjon ärä palliwa jis läts temä tare mano, ja üttel wanale mehele. noh wanaanes wanka nüüd panna minemä jeft minu ole fulle jo panna ahjo ärä küttü, ent wanaanes üttles, küllä tütreksne wat ei jaanu efi minnä wai pään anult tõigde abi pääle lootma, ja sui no fulle no tütreksne minno wanna inimeft üsjüsta ei konnes panna mano wiija, jis wiä no minno wai kinjütti pidi panna mano, jis arwas ne wana sõnk tüdrik, minu nakka jüaregt ineemi= ne raojad üsjüsta nõftma, ma wõtta tedä kinjüst pidi, ja wään panna mano, — ninu nii wõt ta jis wanamehe kinj= karaku pidi kinni ja wiidi nii sui tuhu kõtti perän sui kujisti unekri panna mano, ja tõmmas üle tänne panna ja pand usje kinni, ninu üttel efi panna mant ärä rääkmes! wanaanes, kui ka henda olet puhtas mõtsan ja panan tõõmist jo winall on jaanu, jis hõikas minno, küll mo jis jo tore mano tagasi wiia.

ost wanalmehel es ole jääl jannan kennäst mindatsi mõssa, jeft jinnä es ole tjilka wetsi walmis wiidu, ammu weel mint mõskmiste aroami, ja jiski sui wanames, jo kõrgeft jannan ärä olli olnu ji nakkas temä pää waeja walutama. selle jalasteda lun kaisa jees,

Sis nakkas wanaksene tõmmi ja üttles, nutta pai latsene tuleno wiä minno tare mano tagasi, jeft no jäed lappes jüss jo nii äru et ma kõäja enämp kelliki ei jaawa tettä, jis läts jee tüdrik jannu mano, jis wõt wutta wanaanese kinjust pidi tõmmi, ja wiidi jälleki tare mano tagasi. — jis läts wanames jannu waiwaka jüngä mano, ja keit jängi jissali, ninu üttel selle tüdrikule, nutta tütreksne, jüss jõnggi jalutjüss om üle saetuksne, wõtta kää läts jee kentale palgas, ja ärä jina pedä emä wallale terdu, sui kuulo set jaanu, ja kõiks ennadje aasako olet kutsnu.

Rõõmuga wõt temä nüüd kastli üsjä, ja nakkas koko poole joosma, neide mõttidega, küll ma nüüd rikkas ole, jeft minu kaft pääsi nüüd jumremp olema, sui meil wõõra pliksa kaft olli, jeft päälgi olli jo wäega palju kulda, ninu kallid sõnad, aga jüss pääsi isg weel rohkemp olema, nüüd wäis ma ka ema ennadje kaako kuulsa, ja neile näitada, et sui rikkas ma ole, ninu jis küll kulla kinnitjeft joawa mulle ka orasja tulema, ninu minno ka mehele wõnaks.

Aga sui ta aaja ligi jai ninu üle takttje ainumä jis paiju wajakene nii jumres sui mõni jumu jõgi, ja müüdi ninu kohisi kiirnes kõrwaste, ja ähwärd kuhu ärä uppuda, ja sui ta paljo aigu eskeji, ja tagasi aaja weest mõõtä olli käänü, ninu kaftki aktam= pat es lõwnü, jis läts temä Kwalani lõbi aaja, ja kuiw käsjüss. kaski kõrged pää kuttad, et jee wette ei pää puttuma, ent nii jiski, ehk küll kwalani likkes jai, weel mitte aaja nii wihane ei ole, et ta ärä oles uppunu, ja sui ta jis lõbi jai jis jüllitas temä, minnest olli ta nii wõitsene et tahtje, sui ma pidäsin weel temäle teed tegemä, oles ma temä tee meel ärä puhastanu, jis oles ta nii jumres jeesjus ne, et ma kagoni pidänu ärä uppunu, —